

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: J. P., narozen dne
bytem
zastoupen JUDr. Milošem Tuháčkem, ustanoveným advokátem
sídlem Převrátická 330/15, 390 01 Tábor

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
se sídlem Křížova 1292/25, Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2022, č.j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Účastníci řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Miloši Tuháčkovi, advokátovi, se sídlem Převrátická 330/15, Tábor, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

orgánu ve výši **6 373 Kč**. Přiznaná částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Českých Budějovicích ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 7. 2022, č.j. X zamítla žádost žalobce o invalidní důchod, a to z důvodu nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce, ačkoli je dle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Tábor (dále jen „lékař OSSZ“) ze dne 7. 7. 2022 invalidní, a to od 10. 9. 2010 pro invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když jeho pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 45 %, a od 26. 9. 2016 pro invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, když jeho pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 70 %, nesplnil v rozhodném období deseti let dokončeném po vzniku invalidity potřebnou dobu pojištění (v době od 3. 7. 2011 do 2. 7. 2021 dosáhl pouze 3 let a 1 dne pojištění).
2. Námitky proti tomuto rozhodnutí žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí nyní projednávanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 1. 2. 2023 (žaloba předána k poštovní přepravě dne 30. 1. 2023 – v poslední den zákonné dvouměsíční lhůty). Spolu s žalobou žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta.
4. Žalobce v žalobě ocitoval ust. § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.
5. Krajský soud výrokem I. usnesení ze dne 6. 3. 2023, č.j. 64 Ad 3/2023-19 zprostil povinnosti zastupovat dřívějším usnesením ze dne 24. 2. 2023 ustanoveného advokáta Mgr. Vítězslava Dohnala a výrokem II. žalobci k ochraně jeho práv ustanovil zástupce JUDr. Miloše Tuháčka.
6. Ustanovený zástupce žalobu dne 6. 6. 2023 doplnil, a to o námitku nepřezkoumatelnosti a námitku porušení zásady materiální pravdy.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě vycházela z posudku lékaře ČSSZ, z něhož plyne, že žalobce byl od 3. 9. 2010 do 18. 9. 2016 invalidní pro invaliditu v prvním stupni, kdy rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo mentální postižení prvního stupně (míra poklesu pracovní schopnosti žalobce – 45 %), od 19. 8. 2016 je invalidní ve třetím stupni, kdy rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je chronické onemocnění ledvin (míra poklesu pracovní schopnosti žalobce – 80 %). Žalobce tak splnil podmínku invalidity, nesplnil

však potřebnou dobu pojištění dle § 40 odst. 1 ani dle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

8. Žalobce v replice k vyjádření žalované poukázal na to, že žalovaná se nijak nevypořádala s argumenty žalobce obsaženými v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí, které se týkaly vzniku jeho zdravotní poruchy v dětství.

III. Podstatný obsah spisu

9. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2022, č.j. X, kterým žalovaná zamítla žádost žalobce o invalidní důchod, pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, vychází z posudku lékaře OSSZ o invaliditě ze dne 7. 7. 2022, v němž posudková lékařka uzavřela, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla od 10. 9. 2010 do 25. 9. 2016 lehká mentální retardace, kterou dokládá jediná lékařská zpráva z psychologického vyšetření z roku 2010, žalobce do té doby nebyl 21 let v ordinaci. Toto postižení bylo podřazeno pod kapitolu V., položku 8b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 45 %. Od 26. 9. 2016 bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce chronické onemocnění ledvin, které bylo podřazeno pod kap. XIV., odd. A, pol. 6c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti žalobce 80 %. Ačkoli došlo v případě žalobce ke splnění podmínky invalidity, nebyla splněna potřebná doba pojištění ve smyslu § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění.
10. V řízení o námitkách proti tomuto rozhodnutí, jež zpochybňují zejména datum vzniku invalidity žalobce z důvodu jeho mentální retardace, pro kterou byl žalobce invalidní již před dosažením věku osmnácti let a nemusel tak splňovat potřebnou dobu pojištění, nechala žalovaná vyhotovit posudek o invaliditě, ten je datován dnem 11. 10. 2022. Posudkový lékař ČSSZ se se závěry posudkového lékaře v posudku ze dne 7. 7. 2022 ztotožnil, kromě data vzniku invalidity prvního stupně, kde namísto 10. 9. 2010 určil datum 3. 9. 2010. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla od 3. 9. 2010 do 18. 9. 2016 lehká mentální retardace diagnostikovaná v roce 2010 s IQ 69. Uznání tzv. invalidity z mládí nebylo možné vyhovět, neboť zdravotní stav žalobce neodpovídal plné invaliditě – žalobce mohl být zaměstnán (od roku 1982 do února 1991 pracoval v plném úvazku jako lesní dělník a od března 1991 do ledna 1994 jako OSVČ v zemědělství). Před rokem 2010 nebyla tíže mentálního postižení žalobce verifikována, jeho tíži nelze přesně stanovit, spíše je pravděpodobné, že v mládí byl v lepším psychosomatickém stavu a pokles mentálních schopností byl nižší. Jednalo se o lehké funkční postižení s poklesem pracovní schopnosti podle kap. V., pol. 8b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity ve výši 45 %. Od 19. 9. 2016 je z důvodu chronického onemocnění ledvin invalidní ve třetím stupni podle kap. XIV., odd. A, pol. 6d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena v rozsahu 80 %.
11. Popsané závěry posudkového lékaře žalovaná převzala do napadeného rozhodnutí, když na str. 3 s odkazem na předmětný posudek vymezuje důvody, pro které nebylo možné konstatovat, že žalobce byl invalidní z důvodu mentální retardace v jakémkoli stupni již přede dnem 3. 9. 2010. Žalobce nebyl invalidní z mládí, neboť dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho zdravotní stav neodpovídal plné invaliditě, žalobce byl od roku 1982 zaměstnán a od roku 1991 působil jako OSVČ.

12. Krajský soud si dále vyžádal posudek posudkové komise včetně protokolu o jednání této komise (protokol o jednání, jakož i posudek ze dne 16. 5. 2023 jsou založeny na čl. 32 – 38 spisu krajského soudu). Z těchto podkladů je patrné, že komise jednala v nepřítomnosti žalobce za účasti odborné lékařky z oboru psychiatrie. Posudková komise uzavřela, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož hlavní příčinou byla v době od 3. 9. 2010 lehká mentální retardace výchovná zanedbanost. Posudková komise uvedla, že k dispozici je nález z období sedmi let věku žalobce, ze kterého se však podává pouze to, že při nástupu do základní školy byl hodnocen jako vývojově opožděný a výchovně zanedbaný, při ukončení základní školy byl hodnocen jako schopen učebního oboru bez změněné pracovní schopnosti. Z doby, kdy žalobce pracoval, není k dispozici žádná lékařská zpráva, žalobce pracoval 9 let jako kočí v lese, kdy při této činnosti je třeba mít dostatečné duševní kompetence a pozornost s orientací v terénu, následně si administrativně sám vyřídil oprávnění OSVČ. Až v roce 2010 psychiatr vyslovil suspekci, že by se v případě žalobce mohlo jednat o středně těžkou mentální retardaci, ta však vyšetřením ze dne 3. 9. 2010 potvrzena nebyla, z tohoto vyšetření plyne, že šlo o mentální retardaci lehkou. Od 3. 9. 2010 tak šlo o lehkou mentální retardaci podřazenou pod kapitolu V., pol. 8b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s poklesem pracovní schopnosti v rozsahu 45 %. Od 19. 9. 2016 je žalobce invalidní ve třetím stupni pro chronické onemocnění ledvin podřazené pod kap. XIV., odd. A, pol. 6c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Pokles pracovní schopnosti žalobce posudková komise stanovila v rozsahu 80 %.

IV. Průběh jednání před krajským soudem

13. Dne 12. 6. 2023 proběhlo u krajského soudu ústní jednání, ze kterého se žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce omluvil. Právní zástupce žalobce setrval na svých tvrzeních a závěrech uplatněných zejména v doplnění žaloby ze dne 6. 6. 2023. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se nevypořádává s námitkami žalobkyně uplatněnými v rámci správního řízení, a to konkrétně s námitkou týkající se data vzniku invalidity z důvodu mentální retardace žalobce. Žalovaná setrvala na svých závěrech uplatněných v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledala, neboť se v odůvodnění s žalobcem uplatněnou námitkou řádně vypořádává.

V. Právní hodnocení krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
15. Žaloba není důvodná.
16. Dle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, platí, že jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla „a) *nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*“
17. Krajský soud k tomu předně uvádí, že rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu, jakož i o změně výše invalidního důchodu, je závislé na lékařském odborném posouzení. Pro přezkoumání soudní řízení je k takovému posouzení povolána podle § 4 odst. 2

zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Tato komise je oprávněna k celkovému posouzení zdravotního stavu osoby a její pracovní způsobilosti, jakož i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě a jejím stupni. K posouzení přitom může dojít v nepřítomnosti posuzovaného, pokud komise shledá jeho zdravotní dokumentaci za dostačující pro účely posouzení. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č.j. 3 Ads 108/2010-78) Posudek komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad obsažených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek posudkové komise je úplný a přesvědčivý, jestliže se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, s žalobcem udávanými zdravotními potížemi, obsahuje-li posudek náležité zdůvodnění posudkového závěru tak, aby ten byl přesvědčivý též pro krajský soud, který nemá odborné medicínské znalosti a ani je mít nemůže.

18. Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda žalobce byl invalidním z mládí ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění či nikoli. Pokud by totiž bylo shledáno, že žalobce byl plně invalidní před dovršením věku rozhodného pro skončení povinné školní docházky dle § 32 odst. 2 v rozhodné době platného zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, žalobce by nebyl povinen dosáhnout potřebné doby pojištění a k přiznání nároku na invalidní důchod by žalobci postačovala plná invalidita (nyní invalidita ve třetím stupni).
19. Krajský soud v této otázce vyšel především ze shora uvedeného posudku posudkové komise, která přezkoumala zdravotní stav žalobce v řádném složení za účasti odborné lékařky z oboru psychiatrie. Posudková komise stanovila na základě veškeré zdravotní dokumentace žalobce úplnou klinickou diagnózu, přičemž přihlédla k subjektivním potížím žalobce a přihlédla a vypořádala se též s odbornými lékařskými nálezy, jež jsou součástí spisové dokumentace žalobce, včetně pro věc rozhodných nálezů ze dne 27. 8. 2010, 10. 9. 2010 a zejména ze dne 3. 9. 2010.
20. Posudková komise se vyjádřila k základní sporné otázce v projednávané věci, kterou je možná plná invalidita žalobce v období před dovršením věku rozhodného pro skončení povinné školní docházky (tzv. invalidita z mládí dle § 32 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení).
21. V tomto směru je podstatné, že z obsahu spisové dokumentace nevyplývá žádný dokument, jež by osvědčoval, že žalobce byl v rozhodné době plně invalidní. Z této dokumentace naopak vyplývá, že žalobce byl při nástupu do základní školy hodnocen jako vývojově opožděný a výchovně zanedbaný, ale základní školu ukončil a byl hodnocen jako schopen učebního oboru bez změněné pracovní schopnosti. Jeden rok poté strávil na učilišti, poté studium ukončil a pracoval 9 let v lese coby kočí, což samo o sobě nasvědčuje tomu, že v jeho případě nešlo o významné omezení rozumových a ovládacích schopností. Žalobce byl schopen soustavně vykonávat zaměstnání, o čemž svědčí též skutečnost, že si v roce 1991 byl schopen sám administrativně vyřídit živnostenské oprávnění a živnost následně do roku 1993 provozoval.
22. Zdravotní stav žalobce byl poprvé objektivizován na základě lékařského vyšetření, a to psychologického vyšetření MUDr. K. z 3. 9. 2010, ve kterém výslovně dospěla k závěru, že žalobce trpí lehkou mentální retardací, což bylo doloženo stanoveným IQ 69. Spekulace praktické lékařky žalobce MUDr. V. ze dne 10. 9. 2010 či MUDr. T. ze dne

27. 8. 2010 stran žalobcovy možné středně těžké mentální retardace tak nebyly objektivně podloženy žádným odborným vyšetřením.
23. K tomu krajský soud doplňuje, že žalobcovo zdravotní postižení - mentální retardace (dementia) je navíc poruchou trvalou, kdy jde o trvalé snížení rozumových schopností. Ke zlepšení tohoto stavu může docházet pouze v případě vhodného působení výchovně – vzdělávacích a terapeutických vlivů. V případě žalobce tak lze jen těžko předpokládat, že by před ukončením povinné školní docházky byl středně těžce mentálně retardován a následně došlo ke zlepšení, neboť prostředí, ve kterém vyrůstal a žil zcela zjevně vhodný stimul popsaného charakteru neposkytovalo. Z lékařských vyjádření navíc vyplývá, že v případě tohoto typu onemocnění dochází s přibývajícím věkem spíše ke zhoršování rozumových schopností. Uvedené závěry dokládají to, že žalobce nemohl být v rozhodném období před dovršením školní docházky středně těžce mentálně retardován, a tedy hodnocen jako plně invalidní, a v roce 2010 pak již jen lehce.
24. Krajský soud má tedy na základě všech shora popsaných odborných lékařských posudků lékařů OSSZ, ČSSZ i posudkové komise za prokázané, že žalobce nebyl před dosažením věku rozhodného pro skončení povinné školní docházky plně invalidní a nejednalo se tak v jeho případě o invaliditu z mládí. Z tohoto důvodu byl žalobce povinen kromě podmínky invalidity splnit také podmínku potřebné doby pojištění dle § 40 odst. 1 či odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, žalobce však v rozhodné době nezískal potřebnou dobu pojištění – v období deseti let před vznikem invalidity žalobce získal potřebnou dobu pojištění pouze 43 dnů namísto potřebných 5 let, v období dvaceti let před vznikem invalidity žalobce získal dobu pojištění v rozsahu 3 let a 195 dnů namísto potřebných 10 let a v rozhodném období dokončeném po vzniku invalidity žalobce získal dobu pojištění v rozsahu 3 let namísto potřebných 5 let.
25. Námitkami žalobce uplatněnými v doplnění žaloby ze dne 6. 6. 2023 se krajský soud nezabýval, neboť tyto byly uplatněny po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ke které je krajský soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, ta důvodnou shledána nebyla. Napadené rozhodnutí v odst. 3 na str. 3 zcela konkrétně reaguje na námitku týkající se data vzniku invalidity z důvodu mentální retardace žalobce, když v tomto směru přejímá závěry posudkového lékaře.
26. Jestliže posudková komise stanovila úplnou klinickou diagnózu, označila rozhodující zdravotní postižení způsobující dlouhodobě nepříznivý stav, to podřadila příslušné položce vyhlášky o posuzování invalidity a svůj závěr o tom odůvodnila, zabývala se dalšími zdravotními postiženími žalobce, možností aplikovat případně korekční faktory a zejména veškerou předloženou zdravotní dokumentaci stran zdravotního stavu žalobce a vzniku invalidity žalobce před dosažením povinné školní docházky, pak považuje soud posudek posudkové komise za úplný a přesvědčivý, činí-li závěr, dle něhož nešlo v případě žalobce o invaliditu z mládí a ke vzniku invalidity prvního stupně z důvodu lehké mentální retardace došlo až dne 3. 9. 2010 na základě prvního objektivizovaného lékařského posouzení. Podstatná je též skutečnost, že posudek je co do rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a data vzniku tohoto zdravotního postižení konzistentní s posudky o invaliditě pořízenými v rámci správního řízení.

27. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nemá nárok na invalidní důchod, neboť nebyla splněna podmínka § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, tedy potřebná doba pojištění.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě krajský soud v otázce náhrady nákladů řízení vyšel z § 60 odst. 2 s. ř. s. Jedná se o věc pomoci v hmotné nouzi, v níž správní orgán dle citovaného ustanovení nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení, v němž byl úspěšný. Právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému účastníkovi nepřísluší ani státu, neboť žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích].
30. Odměna zástupci žalobce JUDr. Miloši Tuháčkovi, advokátovi, který byla žalobci k jeho žádosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 6. 3. 2023, č. j. 64 Ad 3/2023-19, byla stanovena za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení včetně první právní rady s klientem, replika k vyjádření žalovaného doručená soudu dne 6. 6. 2023 a účast na ústním jednání před soudem (12. 6. 2023) podle § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupcem uplatněný úkon v podobě nahlížení do spisu krajský soud jako úkon neuznal, neboť takový úkon není v advokátním tarifu uveden (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č.j. 8 As 284/2017-105). Tarifní hodnota ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení je podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu částka 5 000 Kč, odměna za tyto úkony tudíž činí podle § 7 bodu 3 advokátního tarifu 3 x 1 000 Kč. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů – 3 x režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna ustaveného zástupce a náhrada jeho hotových výdajů tedy celkem činí 3 900 Kč. Cestovné ustaveného zástupce činí dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění pozdějších předpisů, celkem 967 Kč za celkovou délku jízdy 126 km. Náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí částku 400 Kč (ztráta času za 4 započaté půlhodiny na dvou cestách Tábor – České Budějovice a zpět). Jelikož je ustavený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování ve výši 5 267 Kč o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1 106 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Zástupci žalobce tak bude vyplacena částka v celkové výši 6 373 Kč, a to z účtu krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 12. června 2023

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně